

РЕШЕНИЕ

№ 6110

гр. София, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9851** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е след като с Определение № 7481 от 07.10.2021г. по адм.д. 8642/2021г. на АССГ е отделено производството по жалбата на Д. П. гражданин на Черна гора срещу ЗАПОВЕД №УРИ 5392 ПАМ-1570 от 20.08.2021г. за настаняването на лицето в СДВНЧ. С оспорената заповед, издадена от началника на отдел „Миграция“-СДВР, на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ жалбоподателят е принудително настанен в дом за временно настаняване на чужденци за срок от не по-вече от 6 месеца.

Жалбоподателят оспорва законосъобразността на посочената заповед и моли да бъде отменена. Заявява, че желае да получи статут на постоянно пребиваващ в страната, да сключи граждански брак с М. П., с която живее на семейни начала и му предоставя жилището си.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Ответникът, чрез юрисконсулт Н. Г., моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

СГП, редовно призована, не се представлява.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 1486/12.08.2021г. на началник на отдел “Миграция“-СДВР на жалбоподателя е наложена ПАМ -"Връщане до страната по произход – Черна гора“. Заповедта е мотивирана, с това че чужденецът не е напуснал

страната до изтичане на разрешения му срок и с докладна записка рег.№ 5392р-1836/12.08.2021г. Заповедта е обжалвана - пред АССГ, като производството по адм.д.8642/2021г. е висящо.

С оспорената в настоящето производство Заповед УРИ рег. № 5392 ПАМ - 1570/20.08.2021г. на Началник отдел „Миграция”- СДВР, издадена на осн. чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, жалбоподателят е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция“Миграция“, за срок не повече от 6 месеца от датата на фактическото настаняване с приемо-предавателен протокол от 20.08.2021г.

Мотивите на заповедта препращат към докладна записка рег. № 5392р-1939/20.08.2021г. по описа на отдел „Миграция”-СДВР и към Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 1486/12.08.2021г. В докладната е посочено, че жалбоподателят е влязъл в България с цел лечение с разрешен срок за пребиваване до 28.08.2020г. Не е напуснал в указания срок, поради което му е издадено нареждане да напусне страната в срок до 26.09.2020г. Не е открит на адреса, поради което е издадена Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 1486/12.08.2021г., с която му е наложена ПАМ „Връщане до страната по произход“. Обявен е за издирване с телеграма №20985/13.08.2021г. на ГДНП и на 19.08.2021г. е установен и настанен в СДВНЧ. Посочени са данни, че е подправил паспорт. С цел изпълнение на цитираната заповед е издадена оспорената в настоящето производство заповед. От органа е съобразено и разпореждане от 07.10.2021г. на мл.прокурор от СРП по досъдебно производство № 36455/2021г. срещу жалбоподателя относно наличието на данни за обосновано предположение, че е извършил тежки престъпления от общ характер, за които се предвижда наказание „лишаване от свобода“. Видно от писмо №36455/07.10.2021г. от СРП е разпоредено спрямо чужденецът да не се допуска привездането му в Черна гора; да не се допуска напускане на СДВНЧ, както и да се осъществи засилена охрана с оглед ограничаване възможността да напусне дома, в който се намира.

Оспорената заповед е мотивирана с наличието на опасност от укриване на жалбоподателя, който представлява заплаха за обществения ред, и невъзможността спрямо него да бъде наложена обезпечиелна мярка по чл.39б, ал.3 и чл.44, ал.5 от ЗЧРБ.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 20.08.2021 г., а жалбата срещу нея е подадена на 24.08.2021 г. - в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения: При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 и, ал. 10 ЗЧРБ - началник отдел „Миграция” при Столична дирекция на вътрешните работи, на когото надлежно са делегирани правомощия със заповед №9426/06.12.2018г. на директора на СДВР.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно по делото е, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, гражданин на трета държава. В хода на административното производство е установена самоличността на жалбоподателя, както и не се спори, че е получил разрешение за пребиваване в страната на адрес [населено място], [улица], ап.5 до 27.08.2020г., а впоследствие с разпореждане е определен срок до 26.09.2020г. След изтичането на

този срок той не е напуснал страната, при което е установено от органите на реда, че не живее на посочения адрес, поради което е обявен за издирване. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ-"Връщане до страната по произход, на транзитно преминаване или трета страна", но и с оглед наличната опасност от укриване, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ на 20.08.2021 г. въз основа на заповед за принудително настаняване.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон, тъй като според чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 т. 2 и 3, е с неустановена самоличност, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органът, издал заповедта, или директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на принудителното отвеждане до границата на Република България или експулсирането.

В случая, органът се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15(1) Директива 2008/115 - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т. 7 от Д./115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване.

В конкретния случай по делото има такива данни. От събраните доказателства е безспорно, че жалбоподателят след изтичане на разрешенния срок за пребиваване в страната се е укрил, което е наложило неговото издирване. Също така по образувано досъдебно производство по пр.пр.№36455/2021г. в СРП са събрани данни, от които може да се направи обосновано предположение, че жалбоподателят е извършил тежко престъпление за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“, поради което е разпоредено от СРП да не се допуска изпълнението на Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 1486/12.08.2021г., с която му е наложена ПАМ „Връщане до страната по произход“.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл.15,§ 1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за

принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по, ал. 6, но не повече от 6 месеца. На следващо място настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им. В настоящото производство не се представиха доказателства от жалбоподателя, опровергаващи констатациите на административния орган за наличие на материално правните предпоставки за налагане на ПАМ (В този смисъл Решение № 5761 от 16.05.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3288/2016 г., VII о. и др.).

С оглед на изхода от спора, направеното от ответника своевременно искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 3/2009 г. на Върховния административен съд, съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи - юридическото лице, в структурата на което се намира органът - ответник, направените по делото разноски. Същите са за юрисконсултско възнаграждение, размерът, на което съдът определя на 100, 00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. П. гражданин на Черна гора, [дата на раждане] , срещу ЗАПОВЕД №УРИ 5392 ПАМ-1570 от 20.08.2021г., издадена от началника на отдел „Миграция“-СДВР на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ, с която е принудително настанен в дом за временно настаняване на чужденци за срок от не по-вече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Д. П. гражданин на Черна гора, [дата на раждане] , принудително настанен в СДВНЧ, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

